REKOLEKCJE
LECTIO DIVINA

Uczty Jezusa
w Ewangelii św. Łukasza

Ebook
z podsumowaniem sesji rekolekcyjnej

PROWADZĄCY: KS. KAZIMIERZ STASIAK SAC

PALLOTYŃSKI DOM SŁOWA

Spis treści

Dzień 1 — 9
Uczta u Lewiego

Dzień 2 — 14
Uczta u faryzeusza Szymona

Dzień 3 — 18
Uczta nad jeziorem

Dzień 4 — 22
Uczta u Marty i Marii

Dzień 5 — 26
Uczta w Królestwie Bożym

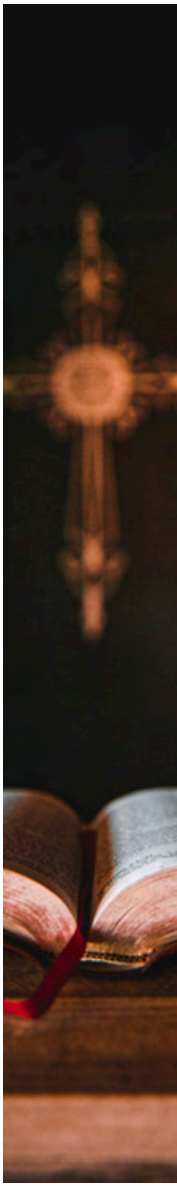

Spis treści

Dzień 6 31
Uczta u Zacheusza

Dzień 7 35
Ostatnia Wieczerza

O Lectio Divina 40
Wierne kroczenie drogą Lectio Divina pomaga zgłębić Słowo Boże, aż do całkowitego zjednoczenia się z Ojcem w Jezusie Chrystusie – Słowie Wcielonym, który przemienia ludzkie życie i staje się jego Panem.

Wstęp do rekolekcji

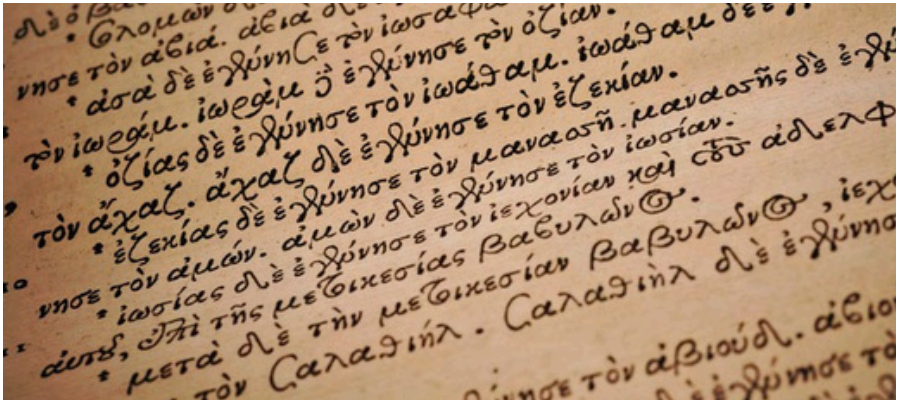

Rekolekcje Lectio Divina o ucztach Pana Jezusa, oparte na Ewangelii św. Łukasza, są zaproszeniem do głębokiego, osobistego spotkania z Panem, który przez całe swoje życie publiczne, także w kontekście uczty, objawia swoje zbawcze posłannictwo. Kluczowym motywem jest stół, przy którym Pan Jezus spotyka się z ludźmi – zarówno z grzesznikami, jak i sprawiedliwymi, co wskazuje na uniwersalność zaproszenia do wspólnoty. Uczta nie jest tylko okazją do fizycznego posiłku, ale do głębokiej wymiany duchowej, do dialogu i budowania wspólnoty poprzez Słowo. W tej Ewangelii Pan Jezus jest w drodze do Jerozolimy i często zatrzymuje się przy stole, dając tym samym okazję do rozważania, modlitwy i spotkania z innymi.

Rekolekcje mają na celu zaproszenie do przyjęcia Słowa Bożego jako żywego i dynamicznego, które nie jest tylko informacją, ale wydarzeniem, które ma moc przemiany. Słowo Boże juzdrawia, uwalnia, pozwala dostrzegać i rozumieć Bożą obecność w naszym życiu. W Lectio Divina szczególną wagę przykłada się do słuchania, widzenia i dotykania Słowa, które prowadzą do głębszego zrozumienia i osobistego spotkania z Panem. Milczenie, jako wewnętrzna postawa, jest istotnym elementem rekolekcji, pozwalającym na otwarcie serca na to, co Pan Bóg chce nam powiedzieć, oraz umożliwiającym kontemplację i modlitwę. Rekolekcje są przestrzenią, w której poprzez Słowo Boże można doświadczyć żywego spotkania z Panem Jezusem, który wciąż jest obecny w naszym życiu.

Kulminacyjnym momentem każdego dnia rekolekcji jest Eucharystia, która stanowi szczyt modlitwy Kościoła. Eucharystia, jako sakrament, w którym Jezus staje się Pokarmem i Napojem, prowadzi nas do pełni wspólnoty z Nim i z braćmi i siostrami w wierze. Pan Jezus w Eucharystii zaprasza nas do stołu, ale jest też naszym Pokarmem, dającym życie wieczne. To spotkanie przy stole, na którym spożywamy Ciało i Krew Pana Jezusa, jest kulminacją naszej modlitwy i naszej drogi duchowej, w których Jezus ukazuje się nam w pełni swojej miłości.

Rekolekcje prowadzą nas do doświadczenia głębi Jego Słowa i modlitwy, by nasza relacja z Nim stawała się coraz pełniejsza, a każda Eucharystia stawała się źródłem naszej duchowej przemiany i zbawienia.

Podsumowanie rekolekcji

Ewangelia św. Łukasza ukazuje Pana Jezusa na drodze do Jerozolimy, która nie jest zwykłą podróżą, ale ma głęboki duchowy cel – zbawienie człowieka. Każdy przystanek na tej drodze ma znaczenie, które pokazują Boże miłosierdzie i przemianę serca. Zbawienie, jak ukazuje Pan Jezus, jest procesem, który rozpoczyna się „dzisiaj" i ma wymiar eschatologiczny, odnoszący się do pełni życia w Królestwie Bożym. Pan Jezus nie patrzy tylko na naszą przeszłość, ale każdego dnia stwarza nas na nowo, wlewając w nasze serca miłość, która daje sens naszemu życiu. To „dzisiaj" w Ewangelii przypomina, że zbawienie jest dostępne w każdej chwili, jeśli tylko otworzymy serca na Boże działanie.

Pan Jezus pokazuje, że to Boże działanie wypełnia wszelkie braki i zaprasza nas do zaufania. Eucharystia, jako sakrament życia, jest nie tylko pokarmem, ale przede wszystkim darem życia, który angażuje nas całkowicie – w ciele, uczuciach i duszy. Pan Jezus, stając się Pokarmem, nie tylko podtrzymuje nasze życie, ale przynosi życie wieczne. To wydarzenie, zakorzenione w tradycji Paschy, staje się Paschą Nowego Testamentu, w której Pan Jezus staje się Barankiem, ofiarującym siebie za grzechy ludzkości. Eucharystia jest zaproszeniem do miłości, pokory i służby, zaprasza nas do życia w bliskości z Panem, który daje siebie nam, abyśmy i my stawali się darem dla innych.

Pan Jezus, jako miłosierny Pasterz, zaprasza nas do angażowania się w życie Kościoła i posługiwanie innym. Jego obecność, pełna pokoju i miłosierdzia, przemienia nasze życie, czyniąc z pustkowia miejsca obfitości i radości. Modlitwa i kontemplacja stają się drogą do głębszego poznania Pana Jezusa, który zaprasza nas do życia w nieustannej wdzięczności i zaufaniu do Ojca.

Uczty Jezusa w Ewangelii św. Łukasza mają w sobie linię, jak strumień światła, która prowadzi do Eucharystii. W Niej dokonuje się miłosierdzie, nawrócenie, radość, ale też i zmaganie, przekraczanie własnych wyobrażeń, uprzedzeń. Jezus jest częstym gościem, ale ostatecznie jest pośród nas jako Ten, kto służy (Łk 22,27). Nikt nie ma większej miłości. Nieśmy w sobie i strzeżmy Daru Eucharystii nie tylko przez piękno liturgii, ale przez życie zgodne z Jej tajemnicą. W pierwotnym Kościele katechumeni mogli być obecni tylko na liturgii Słowa Bożego, potem byli wyprowadzani, gdyż nie byli jeszcze wtajemniczeni w misterium. Uczty Jezusa są swojego rodzaju katechezą o Eucharystii, o Najświętszym Sakramencie.

EWANGELIA
ŚW. ŁUKASZA
Uczty Pana Jezusa
w Ewangelii św. Łukasza
1
UCZTA U LEWIEGO
Przyjęcie Pana Jezusa do naszych powiązań, relacji i doświadczeń
2
UCZTA U FARYZEUSZA SZYMONA
Paradoks miłości i przebaczenia
3
UCZTA NAD JEZIOREM
Boże dary są obfite i bezinteresowne
4
UCZTA U MARTY I MARII
Pan Jezus przychodzi do naszej codzienności
Pallotyński Dom Słowa
www.domslowa.pl

EWANGELIA ŚW. ŁUKASZA

Uczty Pana Jezusa w Ewangelii św. Łukasza

5

UCZTA W KRÓLESTWIE BOŻYM
Wiara to nieustanna uczta z Panem Bogiem, oparta na miłosierdziu, pokorze i gotowości na przyjęcie i dawanie

6

UCZTA U ZACHEUSZA
Doświadczenie miłosierdzia owocuje nową jakością naszego życia i inspiruje innych

7

OSTATNIA WIECZERZA
Chleb i Wino-Jego Ciało i Krew jako nasz pokarm duchowy i Jego dar dla zbawienia

Pallotyński Dom Słowa www.domslowa.pl

01

Łk 5,27-39

Powołanie Lewiego
Sprawa postów

Podsumowanie I Dnia

Spotkanie Pana Jezusa z Lewim, który zostawia wszystko, by towarzyszyć Jezusowi, staje się obrazem radykalnej odpowiedzi na Boże powołanie. Lewi, zostawiając swoje dotychczasowe życie, otwiera się na nową drogę, która prowadzi go do domu, symbolizującego wspólnotę i relacje. Uczta, która odbywa się w domu Lewiego, ukazuje prawdziwą naturę wspólnoty, w której Pan Jezus gromadzi tych, którzy są grzesznikami, aby obdarzyć ich miłosierdziem. To przy stole tworzy się miejsce, gdzie wszyscy są zaproszeni, gdzie doświadczenie miłosierdzia staje się fundamentem autentycznej wspólnoty. Pan Jezus, wchodząc w relacje z celnikami i grzesznikami, nie tylko pokazuje otwartość na wykluczonych, ale także zaprasza do prawdziwego uzdrowienia, które dokonuje się przez spotkanie z Nim. Uczta staje się symbolem uzdrowienia i nawrócenia, miejscem, w którym Pan Jezus staje się lekarzem dusz.

Dyskusja na temat postu, prowadzona przez faryzeuszy, prowadzi do ukazania Pana Jezusa jako Oblubieńca, którego obecność wśród swoich uczniów jest powodem do radości. Post w kontekście Ewangelii św. Łukasza nie jest jedynie

ascezą, ale wyrazem tęsknoty za Panem Jezusem, który w swojej męce i śmierci będzie odsunięty, co wprowadza czas oczekiwania i tęsknoty. Uczta u Lewiego jest w tym kontekście ucztą weselną, gdzie Pan Jezus, jako Oblubieniec, zbliża się do swoich uczniów, a Eucharystia staje się kulminacją tej bliskości. Eucharystia jest miejscem przyjęcia, gdzie Pan Jezus staje się Pokarmem, uzdrawiającym i obdarowującym nas nowym życiem.

Imię Lewiego pochodzi od hebrajskiego czasownika "lawa", co oznacza "dołączyć" lub "przylgnąć". Kiedy Pan Jezus mówi mu "Idź za Mną", "Towarzysz Mi", "Dołącz do Mojej drogi", dosłownie wypowiada jego imię, przypominając o jego prawdziwym powołaniu i przynależności. To wezwanie Pana koresponduje z sensem imienia Lewiego, sugerując, że jego przeznaczeniem jest dołączenie do drogi Pana Jezusa, a nie pozostanie przywiązanym do swojego cła. Reakcja Lewiego na to słowo jest radykalna i natychmiastowa: "Pozostawiwszy wszystko. Powstawszy, towarzyszył". Te trzy czasowniki (zostawił, powstał, towarzyszył) symbolizują całkowite porzucenie dotychczasowego życia i otwarcie się na nowość, którą przynosi Pan Jezus. Słowo Pana dosłownie "podnosi" go, tak jak czasownik "anistemi" wskazuje na zmartwychwstanie, co oznacza, że w Lewim dokonuje się nowe życie.

01

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w I dniu rekolekcji

Jakie znaczenie ma spojrzenie Pana Jezusa w kontekście powołania Lewiego?

Spojrzenie Pana Jezusa na Lewiego, poborcę podatkowego, ma szczególny, przenikliwy i dogłębny charakter. Nie jest to jedynie fizyczne spojrzenie, lecz spojrzenie z miłością, które sięga o wiele dalej niż to, co widoczne dla oczu. Pan Jezus dostrzega całą historię życia Lewiego, jego kondycję, a także jego ukryty szlachetny rys, który był przykryty profesją celnika. To spojrzenie Pana nie ocenia ani nie potępia, ale raczej stwarza na nowo i konstytuuje całe życie. W Jego oczach wszystkie wydarzenia życia Lewiego są objęte miłosierdziem, mądrością i Bożym planem. To właśnie to przenikliwe i kochające spojrzenie wydobywa z Lewiego jego prawdziwą tożsamość i potencjał, prowadząc do jego powołania.

.

.

Jaka jest rola miłosierdzia i wspólnoty na uczcie u Lewiego?

Na uczcie u Lewiego zgromadziła się przedziwna wspólnota: Pan Jezus, Jego uczniowie, a także liczni celnicy i grzesznicy. Głównym czynnikiem jednoczącym tę wspólnotę jest doświadczenie miłosierdzia. Wszyscy obecni, z wyjątkiem Pana Jezusa, są grzesznikami, którzy doświadczyli przebaczenia i Bożego miłosierdzia. To doświadczenie stawia ich wszystkich na jednym poziomie, budując głęboką więź i scalając wspólnotę. Wspólny stół i posiłek stają się okazją do celebrowania tej wspólnoty, która opiera się na przyjęciu [gr. "dechomai"] – przyjęciu Pana Jezusa, a przez Niego przyjęciu innych, nawet tych "nieczystych" czy "gorszego gatunku". Uczta ta staje się uzdrawiająca, ponieważ Pan, jako lekarz, przychodzi do tych, którzy źle się mają, i zaprasza grzeszników do zmiany myślenia, czyli do nawrócenia. Miłosierdzie Boże jest tym, co jednoczy i uzdrawia relacje w tej różnorodnej wspólnocie.

.

Jak postrzegane jest narzekanie (szemranie) faryzeuszy i uczonych w Piśmie, i jak Pan Jezus na nie reaguje?

Narzekanie (szemranie) faryzeuszy i uczonych w Piśmie jest postrzegane jako wyraz nieprzyjęcia miłosierdzia i niezrozumienia istoty Bożego miłosierdzia. Jest ono "bardzo zaraźliwe" i rozsiewa "niemiłą aurę". Początkowo, to szemranie jest skierowane do uczniów Pana Jezusa ("Dlaczego jecie z grzesznikami i celnikami?"), co sugeruje, że uczniowie zaczynają rozumieć misję Pana.

Co oznaczają przypowieści o nowej szacie i nowym winie w kontekście spotkania z Panem Jezusem?

Przypowieści o nowej szacie i nowym winie (nieprzyszywaniu łaty z nowego płaszcza do starego oraz niewlewaniu młodego wina do starych bukłaków) są wielkim zaproszeniem do nowości życia, którą przynosi spotkanie z Panem Jezusem. Stara szata i stare bukłaki symbolizują stare zwyczaje, tradycje, schematy myślenia i przyzwyczajenia, które nie harmonizują z nowością, dynamizmem i siłą miłości Chrystusa. Młode wino (symbolizujące Ducha Świętego, Jego miłość i nowe przymierze) potrzebuje nowych bukłaków (nowej godności, nowego życia), aby nie zostały zniszczone.

Pan Jezus nie neguje starego, ale wskazuje, że nie da się ciągle żyć przeszłością czy "łatać stary płaszcz". Każde spotkanie z Nim, każda Eucharystia, w której On jest centrum, zaprasza do nowego życia i przypomina o nowej godności dziecka Bożego. Oznacza to gotowość na przemianę myślenia i przyjęcie daru Ducha Świętego. Eucharystia jest miejscem, gdzie otrzymujemy tę nową godność i to nowe wino, które jest Jego miłością. To wezwanie do porzucenia "starych przyzwyczajeń" i pełnego otwarcia się na Jego obecność, która przemienia i uzdrawia.

.

.

02 Łk 7,36-50

Nawrócona jawnogrzesznica

Podsumowanie II Dnia

Pan Jezus, zaproszony przez Szymona faryzeusza do jego domu, staje się gościem, który nie tylko spożywa posiłek, ale także odkrywa i przemienia serca obecnych. W tej scenerii pojawia się grzeszna kobieta, która bez zaproszenia wkracza w przestrzeń uczty, by wyrazić swoją miłość i wdzięczność Panu. Jej obecność jest "skandalem miłosierdzia", który wzywa do przezwyciężenia zewnętrznych osądów i przyjęcia pokory oraz miłości.
Gesty kobiety, pełne czułości i oddania, stanowią centralny punkt tej narracji. Jej łzy, dotyk, zapach drogocennego olejku i cała jej postawa wyrażają głęboką wiarę, która nie potrzebuje słów, lecz ukazuje się w pełni przez ciało i gesty.
To spotkanie w domu Szymona staje się przestrzenią, w której widać prawdziwą miłość do Pana Jezusa, miłość, która nie liczy kosztów, ale ofiarowuje się w pełni.
W odpowiedzi na tę miłość, Pan Jezus nie tylko przebacza jej grzechy, ale wyjaśnia, że to właśnie wiara i miłość kobiety są drogą do zbawienia. Kontrast między postawą Szymona faryzeusza, który ocenia i osądza, a postawą kobiety, która w pokorze i miłości otwiera się na Pana, staje się dla nas lekcją.

Pan Jezus, poprzez przypowieść o dwóch dłużnikach, ukazuje, że miłość, która pochodzi z przebaczenia, jest miłością obfitą i przemieniającą. To właśnie miłość jest pierwsza – Pan Bóg, który nas miłuje, daje nam łaskę przebaczenia, a nasza odpowiedź na tę łaskę jest miłością wyrażoną w konkretnych czynach i gestach.
Św. Łukasz zaprasza nas do otwartości na przebaczenie i wyrażania miłości nie tylko słowami, ale także ciałem i gestami, które są wyrazem naszej duchowej postawy. Uczta u Szymona faryzeusza staje się więc przestrzenią, w której miłość, przebaczenie i wiara łączą się w jedno. Pan Jezus, który nikogo nie odrzuca, zaprasza nas do wspólnoty z Nim, abyśmy doświadczyli przemiany, która dokonuje się przez przebaczenie i miłosierdzie. W tej wspólnocie, poprzez gesty miłości i pokory, możemy odnaleźć naszą prawdziwą tożsamość i odpowiedź na Boże zaproszenie.

Pan Jezus oferuje kobiecie dar pokoju, który jest wewnętrznym uzdrowieniem, chroniącym przed oskarżeniami i niepokojem. To pokój, który daje siłę do nowego życia, i który Pan oferuje każdemu, kto z wiarą przychodzi do Niego. Całe wydarzenie na uczcie u Szymona jest zaproszeniem do głębokiego spotkania z Panem Jezusem, który jest Miłością, Przebaczeniem i Pokojem, zdolnym przemienić serce każdego, kto z wiarą i miłością przyjdzie do Niego.

02

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w II dniu rekolekcji

Jakie znaczenie ma imię Szymon w kontekście spotkania z Panem Jezusem?

Imię Szymon, oznaczające "ten, który słucha", nabiera szczególnego znaczenia, gdy Pan Jezus zwraca się do faryzeusza Szymona. Jest to celowe przywołanie do jego istoty – do słuchania. Jezus mówi do niego: "Szymonie, mam ci coś do powiedzenia", co jest zaproszeniem do głębszego zrozumienia i otwarcia się na Słowo Boże, a nie tylko do zewnętrznej oceny. Pan Jezus nie potępia Szymona za jego wewnętrzne osądy, ale pedagogicznie prowadzi go poprzez przypowieść o dłużnikach, aby sam rozpoznał i nazwał prawdę o miłości i przebaczeniu. Jest to wezwanie do aktywnego i otwartego słuchania, które prowadzi do przemiany sposobu postrzegania rzeczywistości i ludzi.

.

.

Co oznacza stwierdzenie, że w tym opowiadaniu "miłość prześciga miłość"?

W centrum tej sceny znajduje się paradoks miłości i przebaczenia. Powstaje pytanie, która miłość jest pierwsza – czy kobieta umiłowała tak bardzo, bo otrzymała tak wiele przebaczenia, czy też to jej miłość sprawiła, że Pan Jezus jej przebaczył? Tekst sugeruje, że jest to wzajemny obieg miłości: Pan Bóg jest pierwszy w miłowaniu nas, a nasza miłość jest odpowiedzią na Jego miłość. To jak dodatnie sprzężenie zwrotne, gdzie przebaczenie Pana Jezusa wzmaga miłość kobiety, a jej miłość prowokuje jeszcze większe miłosierdzie. Obie miłości spotykają się i nawzajem inspirują, tworząc "skandal miłosierdzia", który narasta w Ewangelii św. Łukasza.

.

.

Jakie znaczenie ma przypowieść o dwóch dłużnikach w dialogu Pana Jezusa z Szymonem?

Poprzez tę przypowieść, Pan Jezus delikatnie, ale skutecznie otwiera oczy i serce Szymona, by nauczył się nowego spojrzenia – spojrzenia miłości i miłosierdzia, a nie osądu i zewnętrznej poprawności. Ukazuje, że im większe doświadczenie przebaczenia, tym większa rodzi się miłość, co jest bezpośrednim odniesieniem do postawy grzesznej kobiety i braku gościnności Szymona.

.

.

03

Łk 9,10-17

Powrót Apostołów
Pierwsze rozmnożenie chleba

Podsumowanie III Dnia

Opowieść o rozmnożeniu chleba to nauka o Bożej hojności, znaczeniu współpracy i wdzięczności. Ukazuje głęboką prawdę o Bożej hojności, miłości i darze Eucharystii. Pan Jezus, wyszedłszy od Ojca, sieje słowo, a Jego misja i podróże są zawsze zorientowane na człowieka, szczególnie na tych, którzy potrzebują Jego uzdrowienia. Rozmnożenie chleba jest szczególnym wydarzeniem, które zapowiada Eucharystię i ujawnia nową "ekonomię daru". Uczniowie, zmęczeni i głodni po pierwszej misji, doświadczają kryzysu, gdy Pan zleca im nakarmienie tłumu. Ta sytuacja, w której liczba ludzi przewyższa skromne zasoby, pokazuje, że to Boże działanie wypełnia wszelkie braki i jest zaproszeniem do zaufania.
Gesty Pana Jezusa podczas rozmnożenia chleba — branie chleba i ryb, spojrzenie w niebo, błogosławieństwo, łamanie i rozdawanie — stają się prototypem gestów Eucharystii, w której Pan Jezus obficie obdarowuje swój Kościół. Pan w tej historii zaprasza uczniów do współpracy w dziele zbawienia. Współpraca ta ma charakter pokorny i służebny, co jest kluczowe w nauce o "ekonomii daru".

Ten dar nie jest związany z wymierną zapłatą, ale z hojnością i obfitością Bożego serca. Gesty takie jak zbieranie resztek po posiłku, które zebrano do dwunastu koszy, wskazują na szacunek do daru i przypomnienie, że Boża hojność jest ponad miarę.
Pan zaprasza do współpracy i zaufania, wzywając nas do angażowania się w życie Kościoła i posługiwanie innym. Dzięki temu nasza duchowość wzrasta, a nasze serca stają się bardziej otwarte na Bożą miłość, obdarowywanie i Eucharystię.
Pan Jezus ukazuje się jako miłosierny Pasterz, otwarty Nauczyciel, który prowadzi nas do głębokiego zaufania do Ojca i do życia w nieustannej wdzięczności. Modlitwa i kontemplacja stają się drogą do głębszego poznania Pana, który przemienia nasze życie, czyniąc z pustkowia miejsca obfitości i radości.

Rozmnożenie chleba symbolizuje Eucharystię – Pan Jezus karmi tłumy słowem, uzdrawia chorych, a następnie daje im fizyczny pokarm. Ten znak jest zapowiedzią Eucharystii, w której Pan sam staje się Chlebem Życia i Chlebem Żywym. Ukazuje Bożą hojność, troskę o ludzkie potrzeby oraz zaprasza do nowej ekonomii daru i współpracy.

03

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w III dniu rekolekcji

Co symbolizuje "nowa ekonomia daru" w kontekście rozmnożenia chleba?

„Nowa ekonomia daru” to fundamentalne przesłanie tej opowieści. W przeciwieństwie do ludzkiego myślenia o kupowaniu i sprzedawaniu, Pan Jezus uczy, że Boże dary są obfite i bezinteresowne. Pięć chlebów i dwie ryby, choć znikome w ludzkiej perspektywie, okazują się wystarczające dla pięciu tysięcy ludzi, a nawet pozostaje wiele ułomków. Ta ekonomia daru oznacza, że to, co otrzymujemy od Pana Boga, ma przepływać przez nas dla wspólnoty. Wzywa do hojności, dzielenia się, a nie zatrzymywania dla siebie, gdyż zatrzymane dary mogą „zepsuć się” lub stać się źródłem frustracji. Jest to zapowiedź Eucharystii jako daru Pana z siebie.

.

Jakie znaczenie mają gesty Pana Jezusa podczas rozmnożenia chleba, zwłaszcza w kontekście Eucharystii?

Gesty Pana – wzięcie chleba, spojrzenie w niebo, wypowiedzenie błogosławieństwa, łamanie i dawanie – są kluczowe i mają wymiar proroczy. Są one zapowiedzią gestów, które Pan Jezus powtórzy podczas Ostatniej Wieczerzy, ustanawiając Eucharystię. Spojrzenie w niebo symbolizuje Jego jedność z Ojcem i uznanie, że każdy dar pochodzi od Niego. Łamanie chleba i jego rozmnożenie podkreślają Bożą obfitość i gotowość do dawania siebie. Czasownik „dawał” użyty w *imperfectum* wskazuje, że ten proces trwa do dziś, a dar Eucharystii nadal płynie przez ręce uczniów (kapłanów) do wiernych, stając się prawdziwym Ciałem Chrystusa.

.

.

W jaki sposób opowieść o rozmnożeniu chleba odnosi się do modlitwy i osobistego życia duchowego?

Opowieść ta dostarcza wielu inspiracji do modlitwy i odzwierciedla aspekty życia duchowego. Zaprasza do oratio, czyli modlitwy prośby, uwielbienia i dziękczynienia, która przekształca duszę i pozwala miłości rosnąć. Zachęca do szczerego wyrażania Panu Jezusowi swoich obaw, lęków i trudności, nawet jeśli wydają się one trywialne lub niemożliwe do rozwiązania. On, zabierając uczniów na osobność, uczy potrzeby wytchnienia od codziennego zgiełku i skupienia na Nim.

.

.

04 Łk 10,38-42

Marta i Maria

Podsumowanie IV Dnia

Miłość Boga, rozumiana nie tylko przez akty zewnętrzne, ale także przez postawę całego umysłu i serca, musi być w pełni zaangażowana i wolna od intelektualnej obojętności, co podkreśla św. Łukasz, dodając do przykazania miłości Boga element "całym umysłem". W tej perspektywie intelekt bez miłości staje się niebezpieczny, a miłość staje się fundamentem duchowej dojrzałości.

Opowiadanie o Marcie i Marii w Betanii daje obraz dwóch różnych postaw wobec Pana Jezusa: aktywnej służby i kontemplacyjnego słuchania. Obie postawy są niezbędne, ale to słuchanie Słowa Boga, jak w przypadku Marii, jest tym, co jest "najważniejsze" i "nie zostanie jej zabrane". Pan zaprasza do harmonii między życiem czynnościowym a modlitwą, do połączenia pracy i kontemplacji, które tworzą pełną relację z Panem Bogiem. Marta, choć pełna energii i troski o innych, zostaje wezwana do skupienia na tym, co najważniejsze — na Panu Jezusie jako źródle życia.

Modlitwa w Ewangelii św. Łukasza jest dynamiczną odpowiedzią na Słowo Boga. Jest miejscem szczerego otwarcia serca, wyrażania skarg, wątpliwości i obaw, jak w przypadku Marty.

Jest także miejscem, gdzie można przyjąć pokój i jedność z Panem Bogiem. Na modlitwie spotykamy się z Panem Jezusem, który nie tylko przyjmuje nas w naszych trudach, ale także obdarowuje nas swoją miłością, która przekształca nasze życie. On pokazuje, że życie czynne i kontemplacyjne nie muszą być w konflikcie, lecz mogą być zharmonizowane, gdzie miłość Pana Boga i miłość bliźniego są ze sobą połączone. Kontemplacja, jako forma bycia z Panem, pozwala na głębsze zrozumienie Jego obecności w codzienności, na dostrzeganie Jego działania w życiu. To w tej kontemplacji możemy doświadczać pełnej jedności z Panem Bogiem, której kulminacją jest Eucharystia, gdzie Pan Jezus wzywa nas do pełnej jedności z Nim poprzez przyjmowanie Jego Ciała i Krwi.

Liczne sceny posiłków w Ewangelii św. Łukasza (uczty, przyjęcia, dom Szymona, Zacheusza, Betania) są kluczowymi miejscami, gdzie Pan Jezus wchodzi w relacje z ludźmi, uzdrawia i głosi Ewangelię. Posiłek jest okazją do nawiązania pierwszej wspólnoty, dialogu i poznawania się.

04

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w IV dniu rekolekcji

Jakie znaczenie ma scena w Betanii z Martą i Marią w kontekście miłości Pana Boga i bliźniego?

Ważne jest, aby nie antagonizować postaw Marty i Marii, lecz postrzegać je jako się uzupełniające. Chrześcijańskie życie wymaga umiejętności łączenia życia czynnego (jak Marta) z kontemplacyjnym (jak Maria). Sama miłość, zarówno do Boga, jak i do człowieka, ma moc integrowania różnych sfer naszego życia, czyniąc nas "na nowo jednym". Nie chodzi o dyskredytowanie służby Marty, ale o to, by nadać jej odpowiedni porządek, stawiając Boga i Jego Słowo na pierwszym miejscu.

.

.

Jakie jest podejście Pana Jezusa do trudnych ludzkich wyznań i skarg?

Pan Jezus jest zatroskany o nas, wspiera nas i podtrzymuje, jednocześnie stawiając nowe wymagania, bo "im silniejsza więź, tym większe wymagania". Pokazuje to również Jego odpowiedź skierowana do Marty, a nie do Marii, co podkreśla, że jej skarga została usłyszana i wzięta pod uwagę. Miłość Pana Boga jest wierna i cierpliwa, co potwierdza, że nasze troski i niepokoje mogą być Mu powierzone z ufnością.

.

.

Jakie jest przesłanie dotyczące jedności i indywidualności w relacjach z Bogiem i ludźmi, na przykładzie Marty i Marii?

Mimo różnic, miłość do Pana Boga i do człowieka ma moc scalającą. Katechizm Kościoła Katolickiego określa miłość jako "formę wszystkich cnót", co oznacza, że nadaje ona kształt i integruje całą osobę. To Pan Bóg jest tym, co integruje nasze rozczłonkowane działania i myśli. W końcowej scenie w Betanii, opisanej przez św. Jana, Marta nadal usługuje, ale już bez wyrzutów, a Maria jest u stóp Pana, bez poczucia winy. Każda z nich jest "na właściwym miejscu", obdarowując wspólnotę swoimi darami, a w centrum tej jedności jest Pan Jezus. Spotkanie z Nim przemienia i wzbogaca wewnętrznie.

.

.

05

Łk 14,1-24

Nowe uzdrowienie w szabat
Skromność Kogo zapraszać na ucztę Przypowieść o uczcie

Podsumowanie V Dnia

Posiłki w Ewangelii św. Łukasza nie tylko zaspokajają fizyczne potrzeby, ale stają się miejscem objawienia Bożej miłości, miłosierdzia oraz zjednoczenia z Panem Bogiem. Różnorodne sceny związane z jedzeniem, w tym obiadami, weselami i wieczerzami, symbolizują nie tylko społeczną interakcję, ale i duchową więź między Panem Jezusem a Jego uczniami. Te uczty prowadzą nas do Eucharystii, która stanowi kulminację tych spotkań, jako żywe uczestnictwo w Ciele Chrystusa, będąc źródłem duchowego pokarmu i jedności z Nim oraz między wierzącymi.
Pan Jezus, poprzez swoją naukę i działania, pokazuje, że miłosierdzie jest ważniejsze niż legalizm, który często pomija wartość człowieka. Jego konfrontacje z faryzeuszami, którzy skupiają się na zewnętrznych normach prawa, zwracają uwagę na to, że prawo nie może być celem samym w sobie, lecz ma służyć człowiekowi. Uzdrowienie chorego w szabat staje się manifestacją Bożej troski o człowieka, który nie może być ograniczony przez sztywne przepisy, gdy w grę wchodzi jego dobro.

Pokora jest kluczowym elementem życia chrześcijańskiego, bo to ona otwiera nas na Bożą łaskę i kształtuje postawę przyjmowania. Pan Jezus, sam będący wzorem pokory, uczy, że prawdziwe "pierwsze miejsce" to nie to, które wynika z ludzkiego prestiżu, ale to, które zdobywamy przez miłość i pokorę, zbliżając się do innych z sercem pełnym miłosierdzia. Pokora i gotowość do służby nie polegają na spełnianiu obowiązków, ale na byciu w bliskości z Panem Jezusem, który dostrzega nas w naszym uniżeniu.
Pan Jezus wzywa do zapraszania wszystkich, także ubogich, ślepych, chromych i kalekich, wskazując, że miłość wobec nich nie ma oczekiwać wzajemności, ale jest wyrazem Bożego miłosierdzia. Kościół, jako wspólnota wierzących, jest miejscem, w którym każdy człowiek, niezależnie od swojej kondycji, jest wezwany do przyjęcia Bożego zaproszenia, by uczestniczyć w uczcie Królestwa Bożego.
Ważnym aspektem jest konfrontowanie się z wewnętrznymi przeszkodami, które mogą powstrzymać nas przed przyjęciem Bożego zaproszenia. Gdy odmawiamy, mówimy "nie" Panu Bogu, w rzeczywistości mówimy "tak" innym, często błahym sprawom, które przesłaniają prawdziwe wartości. Ostatecznie każde "nie" dla Boga prowadzi nas do oddania się czemuś innemu, co nie prowadzi do pełni życia.
Pan Jezus zaprasza nas na ucztę przygotowaną dla każdego z nas, która jest udziałem w Bożym Królestwie, które jest pełne miłości, miłosierdzia i pokoju. W tej duchowej uczcie, której kulminacją jest Eucharystia, Pan Bóg zaprasza nas do siebie, byśmy stali się Jego domownikami, pełnymi miłości i gotowymi do dzielenia się tą miłością z innymi.

Kościół, jako wspólnota wierzących, żyje z trzech pokarmów: Słowa Bożego, Eucharystii i Woli Bożej, które karmią naszą wiarę, miłość i nadzieję. Każdy z tych pokarmów pozwala nam wzrastać w duchowej dojrzałości, umacniając naszą więź z Bogiem. Wola Boża, jako wyraz Jego pragnień i obietnic, nie jest ciężarem, ale źródłem nadziei, które daje nam siłę w trudnościach. Posłuszeństwo Bożej woli prowadzi nas do pełni życia i pokoju, a Eucharystia staje się miejscem, gdzie zyskujemy głęboką jedność z Panem Jezusem i z Jego Kościołem.

05

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w V dniu rekolekcji

Jakie jest główne przesłanie Ewangelii św. Łukasza w kontekście uczt i posiłków?

Ewangelia św. Łukasza często ukazuje Pana Jezusa przy stole, co stanowi kluczowy element jej narracji. Uczty i posiłki stają się miejscem, gdzie objawia się Boża miłość i miłosierdzie. Są okazją do uzdrowienia (fizycznego i duchowego), do przełamywania społecznych barier i do nauczania o Królestwie Bożym. Pan Jezus zaprasza do stołu wszystkich, zwłaszcza tych, którzy są marginalizowani – grzeszników, chorych, biednych, okaleczonych, chromych i ślepych. To przez wspólne spożywanie z nimi posiłków, Pan Jezus prowokuje faryzeuszów do przemyślenia ich legalistycznego podejścia do prawa i braku miłosierdzia.

.

.

Dlaczego niektórzy ludzie odmawiają zaproszenia na ucztę w przypowieści?

Przypowieść o uczcie ukazuje różne wymówki, którymi ludzie usprawiedliwiają swoją odmowę przyjęcia zaproszenia: zakup pola (interesy i dobra materialne), wołów (praca i ambicje) czy zaślubiny (relacje ludzkie), same w sobie nie są złe, lecz symbolizują wynikające z naszych priorytetów i wartościowania wewnętrzne przeszkody, które zatrzymują ludzi przed wejściem do Królestwa Bożego, jesli nie są uporządkowane w kontekście miłości do Pana Boga i nie prowadzą do Niego. Odmowa przyjęcia zaproszenia do Królestwa Bożego oznacza wybór czegoś innego, co wydaje się ważniejsze, ale ostatecznie prowadzi do utraty prawdziwego szczęścia i pełni życia w relacji z Bogiem.

.

.

Czym jest "Dom Ojca" i jakie ma znaczenie w kontekście Bożej gościnności?

"Dom Ojca" to centralny obraz w nauczaniu Pana Jezusa, symbolizujący Bożą miłość, wspólnotę i bliskość z Nim. Jest to przestrzeń, w której Pan Bóg pragnie mieć swoje dzieci, miejsce zawsze otwarte, gościnne i przyjmujące. To nie jest jedynie eschatologiczna perspektywa przyszłego zbawienia, ale stan ducha, w którym już teraz możemy przebywać w miłości Ojca. "Dom Ojca" symbolizuje również Kościół, który jest powszechny (katolicki) i ma pomieścić wszystkich, zwłaszcza potrzebujących miłosierdzia, ponieważ każdy ma w nim swoje miejsce.

.

.

06 Łk 19,1-10

Zacheusz

Podsumowanie VI Dnia

Ewangelia św. Łukasza przedstawia Pana Jezusa na drodze do Jerozolimy, która nie jest zwykłą podróżą, ale ma głęboki duchowy cel, jakim jest zbawienie człowieka. Każdy przystanek na tej drodze, w tym uzdrowienie niewidomego Bartymeusza i uczta u Zacheusza, ma istotne znaczenie w objawianiu Bożego miłosierdzia i przemiany serca. Spotkanie Pana Jezusa z Zacheuszem w Jerychu jest głęboką lekcją miłosierdzia, które przekracza wszelkie konwenanse. Zacheusz, choć uznawany za grzesznika i kolaboranta z Rzymianami, w oczach Pana Jezusa nosi w sobie coś czystego i szlachetnego. Jego pragnienie ujrzenia Pana prowadzi do spotkania, które zmienia jego życie. Pan Jezus, wychodząc naprzeciw, mówi, że "dzisiaj" musi zatrzymać się w jego domu. "Dzisiaj" w Ewangelii św. Łukasza ma głęboki wymiar zbawienia i bliskości Pana Boga, który pragnie wejść w nasze życie i przemieniać je na lepsze. Słowo "trzeba mi" wskazuje na pragnienie Pana Jezusa, by spotkać się z człowiekiem w jego codziennym życiu, niezależnie od jego grzechów czy społecznej marginalizacji.

Po spotkaniu z Panem Zacheusz przeżywa radykalną przemianę. Jego nawrócenie nie jest poprzedzone żadnym nakazem, lecz jest odpowiedzią na miłość Bożą, która otworzyła mu drogę do zbawienia. Zbawienie jest bliskością Pana Boga, spotkaniem w domu, które prowadzi do radości i pełni życia. Pan Jezus, przychodząc szukać i zbawić to, co zginęło, przypomina, że zbawienie jest procesem, który rozpoczyna się "dzisiaj" i ma wymiar eschatologiczny, odnoszący się do pełni życia w Królestwie Bożym. Zacheusz staje się przykładem, że spotkanie z Panem Jezusem, pełnym miłości i miłosierdzia, prowadzi do trwałej zmiany w życiu człowieka.

Pan Jezus czeka na nas, byśmy przyszli do Niego bez maski, w pełnej szczerości. Jego obecność jest pełna pokoju i miłosierdzia, które mają moc przemieniać nasze życie. Pan Bóg daje nam drogę do zbawienia, ale również obecność, która buduje i transformuje nasze serca. Jego miłość jest realną siłą, która prowadzi do prawdziwej przemiany. W tej miłości zawiera się cała siła zbawienia, która staje się aktualna "dzisiaj", czyli w każdej chwili naszego życia.

W drodze zbawienia, której centralnym punktem jest "dzisiaj", Pan Bóg wchodzi w naszą historię, aby nas przemieniać. Pan Jezus nie tylko patrzy na naszą przeszłość, ale każdego dnia stwarza nas na nowo, wlewając w nasze serca miłość, która daje sens naszemu życiu. Słowo "dzisiaj" w Ewangelii przypomina, że zbawienie jest dostępne tu i teraz, w każdej chwili naszego życia, jeśli tylko otworzymy serca na Boże działanie.

06

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w VI dniu rekolekcji

Jakie jest znaczenie pośpiechu Zacheusza i Pana Jezusa?

Zarówno Zacheusz, jak i Pan Jezus wykazują się pewnego rodzaju pośpiechem. Zacheusz "biegnie" i "wyprzedza tłum", aby zdążyć zobaczyć Pana, co świadczy o jego głębokim pragnieniu spotkania. Pan Jezus również mówi do Zacheusza: "Zejdź prędko". Ten pośpiech w kontekście Ewangelii św. Łukasza (jak w przypadku Maryi, która "wyrusza z pośpiechem" do Elżbiety i Zachariasza) jest pośpiechem miłości. Miłość nie ociąga się i jest pełna życia. Pośpiech Pana Jezusa i Zacheusza rodzi radość spotkania i jest wyrazem wzajemnego pragnienia bycia razem.

.

.

Jakie jest znaczenie imienia Zacheusz?

Imię Zacheusz, pochodzące z hebrajskiego, oznacza "czysty" lub "oczyszczony". Jest to ironiczne w kontekście jego funkcji jako celnika, zawodu powszechnie uważanego za "nieczysty" w oczach społeczeństwa. Jednak Pan Jezus, nazywając go po imieniu, widzi go w jego fundamentalnym powołaniu i godności, dostrzegając w nim czystość, która jest ukryta pod warstwą grzechu i ludzkich osądów.

.

.

Jakie jest przesłanie dotyczące przemiany i zbawienia w kontekście historii Zacheusza?

Kluczowym przesłaniem jest to, że zbawienie jest bliskością Pana Boga i dzieje się "dzisiaj" poprzez spotkanie z Panem Jezusem. Przemiana Zacheusza jest cudem wewnętrznym, który dokonuje się pod wpływem łaski, a nie nakazu czy imperatywu. Sama obecność Pana Jezusa w jego domu, Jego spojrzenie i wypowiedzenie imienia, są katalizatorem tej przemiany. Zbawienie oznacza nie tylko uwolnienie od grzechu, ale także odzyskanie godności, jasności widzenia i zdolności do hojności i miłości wobec innych. Zacheusz staje się "nowym Zacheuszem", żyjącym nowym życiem, które promieniuje na całą jego wspólnotę. To pokazuje, że Pan Jezus przyszedł "szukać i zbawić to, co zaginęło", oferując pełnię życia bez braków, nawet tam, gdzie zaginięcie wydaje się radykalne i nieodwracalne.

.

.

07

Łk 22,7-23

Przygotowanie Paschy Ostatnia Pascha Ustanowienie Eucharystii Zapowiedź zdrady

Podsumowanie VII Dnia

Eucharystia, jako centralny sakrament chrześcijańskiego życia, jest nie tylko pokarmem fizycznym, ale przede wszystkim darem życia, który angażuje nas całkowicie – w ciele, uczuciach i duszy. Jezus, dając się nam w Eucharystii, staje się pokarmem, który nie tylko podtrzymuje nasze życie, ale przynosi nam życie wieczne. Jest to prawdziwe Ciało i Krew Chrystusa, nie symboliczne, ale realne, co stanowi fundamentalną różnicę między Eucharystią a zwykłym posiłkiem. Każde przyjęcie Eucharystii aktualizuje w nas łaskę życia, której sami z siebie nie mamy.

Ostatnia Wieczerza, choć zakorzeniona w tradycji Paschy Starego Testamentu, staje się Paschą Nowego Testamentu, poprzez którą Pan Jezus staje się Barankiem Paschalnym, ofiarującym siebie za grzechy ludzkości. To wydarzenie ma głęboki wymiar chrystologiczny, jest „godziną" przejścia z tego świata do Ojca, momentem Męki, Zwycięstwa i objawienia miłości, która nie wycofuje się, nawet w obliczu zdrady. Pan Jezus, wyrażając pragnienie spożycia Paschy z uczniami, pokazuje, jak daleko sięga Jego miłość, która nie boi się zdrady, lecz ofiarowuje się do końca.

Jego miłość jest większa niż zdrada Judasza i nie wycofuje się w perspektywie raniącego grzechu. To, co się wydarzyło w Wieczerniku, jest obrazem Bożego miłosierdzia, które nigdy nie ustaje. Zdrada Judasza, która miała miejsce w tym samym czasie, stawia nas przed koniecznością radykalnego wyboru Pana Jezusa jako naszego Pana. On nie boi się wchodzić w kontakt z tymi, którzy Go zdradzą, aby ukazać moc swojej miłości. Bliskość Judasza przy stole podczas Eucharystii symbolizuje miłość, która jest gotowa przyjąć wszystkich, nawet tych, którzy ją zdradzają. Eucharystia jest w tym kontekście aktem miłości uprzedzającej, której celem jest pojednanie z Panem Bogiem, mimo zdrady i grzechu. Eucharystia tworzy również nową wspólnotę, w której więzi naturalne są wzbogacone o braterstwo paschalne. Pan Jezus, wysyłając Piotra i Jana, realnie tworzy nową jakość relacji w Kościele. Ich zadanie przygotowania miejsca na Paschę wskazuje na to, że Pan Jezus „upomina się" o miejsce w naszym życiu i sercu. Eucharystia jest zaproszeniem do przygotowania miejsca w naszym życiu, zarówno w sensie duchowym, jak i fizycznym, aby przyjąć Jezusa i Jego wspólnotę.

W Eucharystii chleb i wino nie są jedynie symbolami, ale stają się realnym Ciałem i Krwią Chrystusa, które są „pokarmem niezbędnym do życia" i jednocześnie obfitością, która przewyższa nasze potrzeby. Eucharystia łączy słowo i gest, w którym gest potwierdza słowo, a słowo interpretuje gest. W tym momencie przeistoczenia nie ma już symboliki, ponieważ chleb staje się Ciałem, a wino Krwią. Eucharystia jest zatem żywą rzeczywistością, a nie tylko symbolem, i wprowadza nas w doświadczenie obfitości Bożej miłości.

Eucharystia nie jest jedynie aktem liturgicznym, ale także wezwaniem do służby i miłości. Jezus, stając się sługą, uczy nas, że „największy wśród Was niech stanie się małym, a ten, który ma władzę, niech będzie sługą". Jest to zaproszenie do dawania siebie innym, podobnie jak Pan Jezus dał siebie nam. „To czyńcie na moją pamiątkę" jest zaproszeniem do naśladowania Jezusa w dawaniu siebie: w czasie, uwadze, wrażliwości i służbie.
Eucharystia przemienia nasz czas, sprawiając, że każda chwila nabiera nowego znaczenia, bo każda chwila staje się czasem obecności Jezusa. Jest to grawitacja miłości, która przyciąga nas do bycia „tu i teraz" w Panu Bogu. Pamięć o Panu Jezusie, zawołanie „to czyńcie na Moją Pamiątkę", staje się nie tylko wspomnieniem, ale aktualizacją Jego obecności w naszym życiu, prowadząc nas do coraz głębszego spotkania z Nim.

Eucharystia jest sakramentem, który nie tylko przypomina, ale aktualizuje obecność Pana Jezusa, prowadząc nas do pełnej jedności z Nim. To nie tylko pokarm, ale tajemnica, która angażuje nas całkowicie, kształtuje nasze życie i prowadzi nas do większej miłości i służby. Eucharystia jest centralnym momentem wiary, który zaprasza nas do ciągłego przyjmowania i wzrastania w miłości, pokorze oraz gotowości do ofiarowania siebie dla innych, gdyż w jej tajemnicy doświadcza się obecności Pana Boga, który daje życie.

07

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w VII dniu rekolekcji

Czym jest Wieczerza Pańska i jakie ma znaczenie w Ewangelii św. Łukasza?

Wieczerza Pańska, zwana również jako Ostatnia Wieczerza, jest kluczowym wydarzeniem opisanym w 22. rozdziale Ewangelii św. Łukasza. Nie jest to jedynie posiłek fizyczny, lecz moment o radykalnie innym, głębszym znaczeniu. Jest to kulminacja drogi Pana Jezusa, która prowadzi do Wieczernika, miejsca ustanowienia Eucharystii. Jest zapowiedzią odkupienia i stanowi centralny punkt, w którym Pan Jezus objawia się, daje poznać i odsłania swoją wolę oraz miłość. Symbolizuje przejście od Starego do Nowego Przymierza, gdzie Pan Jezus staje się Barankiem Paschalnym, ofiarowanym za wolność od grzechu.

.

.

Jakie są symboliczne znaczenia chleba i wina w Eucharystii?

Wybór chleba i wina dla Eucharystii jest głęboko symboliczny. Chleb jest podstawowym pokarmem, koniecznym do podtrzymania życia i sił witalnych. Wino natomiast nie jest konieczne, ale symbolizuje obfitość, radość i nadmiar. W tej symbolice Jezus obdarowuje nas w szerokim zakresie – zarówno tym, co konieczne do życia (Chleb Życia), jak i tym, co wykracza poza konieczność, czyli nadmiarem Jego miłości. Po przeistoczeniu, chleb i wino przestają być symbolami, stając się realnym ciałem i krwią Chrystusa, co podkreśla, że Eucharystia to rzeczywistość, a nie tylko wyobrażenie.

.

.

Jakie jest głębsze znaczenie Eucharystii w kontekście życia?

Eucharystia nie tylko podtrzymuje nasze życie witalne jak zwykły pokarm, ale przede wszystkim "daje nam życie". Jest źródłem życia, ponieważ sami z siebie nie posiadamy życia w pełni. Każde spożywanie Eucharystii aktualizuje w nas łaskę życia, czyniąc nas uczestnikami Boskiej natury. Jest to pokarm, który leczy, przywraca sens cierpieniu i integruje naszą ludzką kondycję z miłością Chrystusa. Eucharystia stanowi "przedsmak raju" i nie jest jedynie symbolem, lecz realną obecnością Pana Jezusa – Jego Ciała i Krwi, ofiarowanych za nas.

.

.

08 Lectio Divina
Boże Czytanie

Praktyka Lectio Divina rozwijała się od starożytności chrześcijańskiej. Większość dzieł Ojców Kościoła jest owocem przebywania ze Słowem. Wielość komentarzy do ksiąg biblijnych świadczy o ich bliskości, zażyłości ze świętym Tekstem. Oto przykład z dzieł Orygenesa, który w Liście do swojego przyjaciela Grzegorza tak zaleca: „Oddaj się lectio Bożych Pism; przykładaj się do tego wytrwale. Podejmuj się lectio z zamiarem uwierzenia Bogu i przypodobania się Mu. Jeśli podczas lectio staniesz przed zamkniętymi drzwiami, zakołataj, a otworzy ci stróż, o którym Jezus powiedział: Dozorca mu je otworzy".

Rekolekcje Lectio Divina oparte są na praktyce modlitwy Słowem Bożym. Składają się na nią cztery etapy modlitwy Słowem Bożym.

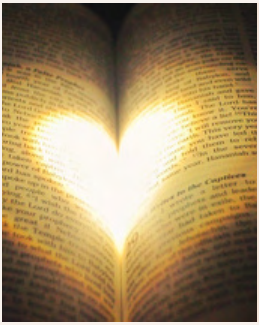
O Lectio Divina

Lectio *Czytanie*	O czym jest Słowo? Mamy usłyszeć to, co Słowo chce nam powiedzieć, a nie to, co chcielibyśmy usłyszeć.
Meditatio *Rozważanie*	Co Słowo mówi do mnie i o mnie? Samo Słowo komentuje nam Słowo – fragmenty Pisma opisują nam tę samą rzeczywistość, mają wspólne wątki, cechy.
Oratio *Modlitwa*	Co powiem Panu Jezusowi? Oratio rodzi się spontanicznie, jako modlitwa po przeżyciu Słowa w Meditatio, jako modlitwa do Boga, ale modlitwa serca.
Contemplatio *Kontemplacja*	Trwam przy Panu Jezusie-Słowie.... Contemplatio to prośba pragnienia o wypełnienie wnętrza Ciszą mówiącą – Bogiem samym.

Co dalej
po rekolekcjach

Codzienne spotkanie ze Słowym Bożym we własnym rytmie

- Codzienny komentarz do wybranego Jednego Słowa z Czytań z dnia
- Słowniki Jednego Słowa
- Kalendarz Jednego Słowa
- Ebooki Jednego Słowa

WWW.JEDNOSLOWO.COM

Weekendowe spotkania ze Słowem Bożym w rytmie Lectio Divina
8-dniowe rekolekcje Lectio Divina
Lectio Divina na Niedzielę (www)
Dzieła Logosu (www)
Pallotyński modlitewnik (aplikacja mobilna)

WWW.DOMSLOWA.PL

Pallotyński Dom Słowa
info@domslowa.pl